

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Oulíkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Jiřím Hölblingem, advokátem se sídlem Zámecké nám. 24, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2023, č. j. 19 A 28/2022-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Höblinga, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2022 č. j. MSK 102672/2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku - Místku ze dne 12. 7. 2022, č. j. MMFM 109994/2022, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 2. 2022 v době kolem 13:55 hodin jako řidič vozidla Jaguar, RZ X na ulici Ostravská poblíž č. p. 264 v obci Sviadnov držel v ruce hovorové zařízení – mobilní telefon, čímž úmyslně porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byl žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) a § 46 zákona o přestupcích, uložen správní trest – pokuta 1 500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který jí vyhověl v záhlaví označeným rozsudkem (dále též „napadený rozsudek“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítal, že rozsudek, na který krajský soud odkazoval, nedopadá na projednávanou věc. Přestupek spočívající v držení mobilního telefonu za volantem byl prokázán nikoliv pouze svědeckými výpověďmi policistů, ale existuje také objektivní videozáznam, který sice nezachycuje samotné přestupkové jednání, avšak zcela přesvědčivě zachycuje výhledové podmínky policistů. Je z něj patrné, že policistům ve výhledu nic nebránilo a žalobce se pohyboval po poměrně dlouhém rovném úseku. Skutečnost, že vozidlo žalobce bylo SUV, na uvedeném nemohla nic změnit. Policisté vypovídali shodně i ve shodě se záběry zachycenými na videozáznamu. Proto správní orgány neměly důvod jim nevěřit. Nepovažoval za nezbytné přistupovat k důkazním návrhům žalobce, neboť shromážděné podklady vzal za úplné a dostatečné. Provedení dalšího dokazování považoval za nadbytečné. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s napadeným rozsudkem plně ztotožňuje. Stěžovatel neměl spoléhat pouze na výpověď policistů. Policisté byli od jeho vozidla natolik vzdáleni, že nemohli vidět, zda s něčím manipuloval. Pořízený videozáznam o situaci nic nevypovídal. Pokud policisté zastaví řidiče pro podezření ze spáchání přestupku, nebudou nikdy plně nestranní. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[6] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již zdejší soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od

pokračování

1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto kasační soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Asz 13/2006-39.

[7] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to 1) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo 2) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. V projednávané věci proto zdejší soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Ze správního spisu vyplývá, že se měl žalobce přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, dopustit tím, že dne 12. 2. 2022 v době kolem 13:55 hodin jako řidič vozidla Jaguar, na ulici Ostravská poblíž č. p. 264 v obci Sviadnov držel v ruce hovorové zařízení (zhruba v úrovni pasu, pozn. soudu). Součástí spisu je úřední záznam a oznámení o spáchání přestupku, výpovědi policistů, CD nosič s videonahrávkami a fotografie pořízené z kamerového záznamu. Jedná se jak o záznam z kamery policisty, na kterém je zachyceno jednání s žalobcem o tvrzeném přestupku, tak o záznam z kamery vozidla Policie ČR. Z tohoto záznamu je zřejmé, že vozidlo policistů stálo v relativně větší vzdálenosti od projíždějícího vozidla žalobce (žalobce neprojížděl bezprostředně před vozidlem policistů), vozidlo je v dohledu kamery zhruba po dobu 3 vteřin. Záznam byl pořízen za slunečného počasí a dobré viditelnosti, pohledu na vozidlo nebrání žádná překážka. Přestupkové jednání není na záznamu zřetelně vidět. Předmětem sporu zůstává, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání, neboť proti sobě stojí výpověď policistů a výpověď žalobce. Žalovaný závěr o zjištěném skutkovém stavu opřel o výpovědi policistů a rovněž o videozáznam, který sice neproказuje držení mobilního telefonu, ale jsou z něj zřejmé výhledové poměry policistů a ti mohli přestupek bez problémů vidět. Krajský soud uzavřel, že nelze bez důvodných pochybností uzavřít, že se žalobce dopustil vytýkaného přestupku.

[10] Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval případy, kdy byla důkazní situace obdobná nyní posuzované věci. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26 vyplývá, že skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že

přestupce viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřebná odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Pokud je důkazní situace postavena pouze na výpovědích přestupce a policistů, lze předpokládat častou existenci rozporů mezi jednotlivými důkazy. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Přestože svědecká výpověď policistů, kteří postupovali zcela standardně, má obecně vysokou důkazní hodnotu, neměly by správní orgány zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů, které je v dané věci možné získat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011-52). Tvrdí-li přestupce, že se skutek, jehož se měl dopustit, odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, a tuto verzi nelze s jistotou vyloučit, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. Chybí-li objektivně ověřitelný důkaz spáchaného jednání, je nezbytná vyšší míra vstřícnosti k aktivitě přestupce. Stěžovatel poukazuje na pořízený videozáznam. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že pakliže z uvedeného záznamu není přestupkové jednání přímo patrné, nelze v tomto konkrétním případě takovým důkazem argumentovat směrem k závěru o vině přestupce. Ze záznamu lze zjistit pouze tolik, že vozidlo žalobce kolem hlídkujících policistů projelo, což však ve věci nebylo sporné. Naopak je třeba zabývat se podrobněji využitelností takového, svojí povahou objektivního, důkazu, i ve vztahu k důkazním návrhům žalobce. Neobstojí proto odůvodnění, že výpovědi policistů „korespondují s uvedeným videozáznamem“. Krajský soud proto správně uzavřel, že správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby mohlo být bez rozumné pochybnosti prokázáno, že se žalobce vytýkaného jednání skutečně dopustil.

[11] Zdejší soud proto uzavírá, že závěry krajského soudu odpovídají ustálené rozhodovací praxi a Nejvyšší správní soud k nim nemá výhrady. Z předložené spisové dokumentace nelze postavit najisto, že se žalobce jemu přičítaného přestupkového jednání dopustil a správní orgány podrobněji neověřovaly, zda přestupkové jednání mohlo být spolehlivě pozorovatelné.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zástupce žalobce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 10. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci žalobce náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 3 400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani. Celkem je tedy stěžovatel povinen uhradit

pokračování

žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2024

David Hipšr
předseda senátu